

kolenih, Bratec, ki je majhen in debel in neumen, a Janeka vendar uboga — vse, kar koli je Janeku dalo življenje, je bilo čudovito urejeno, vse je bilo ustvarjeno zgolj zato, da bi on, Janek, čim več videl, slišal, izvedel, doživel.

Življenje je bilo harmonija in je tako ostalo vse dotlej, dokler ni v Janekovo detinstvo posegla vojna.

BALADA O GRAMOFONU

VLADIMIR PAVŠIČ

*V nedeljske popoldneve davnih dni,
ko smo otroci ždeli ob cestah,
zamaknjeni v ljudi, ki cestni prah
jim legel je na dušo in oči,
Povalej stari navil je gramofon ...
Adieu Mimi, adieu, adieu Mi-m-iiii ...
In z brega v breg, čez cesto, preko streh
tja do kaminov štorovskih fabrik
odmevalo je kakor hripav krik
pijanca, ki je vdrl v salon:
Adieu, adieu, adieu ...
In tam od stanovanjskih hiš obupen smeh:
Mar bi ubil me prvi dan, ti zver!
V dušljivi, sončni popoldnevni mir
zalajal avto je, a z brega pel
je žalostinke stari gramofon:
Adieu, adieu, adieu ...
Kraj ceste na gramózu pa je ždel
zbor velikih začudenih oči:
nekje na nebu veter je razvel
poslednji bel oblak ...
Pod gabrom v pol razpadli škaf
srebrn trak vode je tiho pel:
Adieu, adieu ...
Kdo ve, še poje danes gramofon?
Baje nekdo je gaber naš podrl,
da je zamrl pod njim srebrni glas.
In z gramoza deset začudenih oči?
In davni čas?
Adieu, adieu ...*